

ПРЕЧКИ НА ПОБЕДОНОСНАТА МОЛИТВА

Дейвид Уилкерсън
27 Ноември 2000

В Библията на Божия народ му е заповядано да се моли през цялото време. Ние трябва да се молим когато сме унили, когато времената са добри и когато са лоши. Трябва да се молим през всички периоди – на радост и здраве, както и на болест и депресия, периоди на почивка и просперитет, както и на тъга и скръб. Няма значение каква е ситуацията или положението, трябва да се молим без да спираме.

Аз вярвам, че всеки честен вярващ иска да се моли. Но, разбира се, не всички ние го правим. Дори и зрели вярващи се отпускат и не се молят. Когато те прекарват време в молитва, им се струва трудно и изморително и те бързо губят интерес.

Когато попитам приятелите ми защо им е толкова трудно да се молят, повечето от тях свиват рамене. Те наистина обичат Исус и имат огромно желание да се молят. Но ги притеснява факта, че не са по-постоянни в молитвата.

След много молитва и изучаване на Божието Слово, аз вярвам, че Господ е озарил до известна степен тази тема за мен. Ето пет обичайни пречки пред победоносната молитва:

1. На някои хора им е трудно да повярват, че молитвите им са приети

Въпреки, че са чували да се проповядва Евангелието на благодатта в продължение на много години, на някои християни все още им липсва вяра, че Господ ги приема. Нищо не отслабва желанието да се молиш повече от това. Просто не можеш да повярваш, че си приет. И докато не разрешиш този проблем, докато не си убеден, че можеш да отидеш пред трона без осъждение, никога няма да преживееш победоносната молитва.

Павел ни казва, че Бог ни осинови просто защото ни обикна: „По благоволенieto на Своята воля, за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си.“ (Ефесяни 1:5-6). Господ те осинови без никаква друга причина освен голямата Си любов към теб.

Може да кажеш: „Знам, че Божието Слово казва, че съм приет, знам и че Исус ми даде директен достъп до трона на благодатта. Но много ме е срам да се приближа. Все още се боря с едно мощно изкушение и от време на време греша. Не съм постигнал пълна победа. Така че единствената молитва, която мога да кажа е: „Господи, моля Те, помогни ми.“

Нека ти задам един прост въпрос: обичаш ли Исус? Негово дете ли си, Той ли е твоят Първосвещеник, който ходатайства за теб? Тогава, според Библията, няма значение какво си направил, ти имаш право да влезеш в присъствието Му, да получиш цялата милост и благодат, от които се нуждаеш. Всъщност, точно в такива времена, Той действа като твой Първосвещеник: „Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен по същия начин като нас, но пак е без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно.“ (Евреи 4:15-16)

Христос ни казва: „Да, аз знам всяка твоя мисъл – добра или зла. Виждам всяка твоя тайна амбиция, всяка скрита похот и действие. Но все пак те каня да дойдеш смело пред трона Ми. Копнея да ти дам цялата милост и благодат, от които толкова много се нуждаеш.“

Често, обаче, християните не правят нищо по въпроса с предложението на техния Господ. Вместо това, когато се предадат на изкушението и греха те имат навика да бягат от Бог. Те си мислят: „Как може Господ да ме приеме, когато съм Го предавал толкова много пъти в една и съща област? Не мога да отида при Него за това. Той е бил милостив към мен прекалено много пъти. Не мисля, че този път ще ме подкрепи.“

Неотдавна един отчаян съпруг ми писа: „Пристрастих се към порнографията. Не знам как се случи – просто се закачих лошо. Толкова ми тежи този грях, че се презирам. Изповядах го пред жена ми и пред Господ. Знам, че все още обичам Исус с цялото си сърце. Но просто не виждам как ще се освободя. Отлагам това да отида при Него за този грях, понеже мисля, че Той ми е ядосан. Кажете ми, брат Дейв, може ли да ми прости Бог?“

Този човек наистина обича Господ. Но той е болен и има голяма нужда от лекар. Да, той е съгрешил против светлината, която му е била дадена. Но истината е, че Исус дойде, за да изцери болните, наскърбените, обладаните от демони и затворниците, включително и затворниците на порнографията. Христос все още е Първосвещеника на този човек.

Въпреки това този поробен вярващ казва: „Осъждението ми поради греха ми ме държи далеч от тронната зала.“ аз му казвам: „Бягай в тайната си стаичка и излей сърцето ти пред трона на благодатта. Приеми всичката милост, която Исус има за теб. Тогава, след като получиш любовта Му, умъртви греха си чрез силата дадена ти от Святия Дух.“

Някои християни си мислят, че молитвите им няма да бъдат приети понеже са спрели да се молят отдавна. Месеци, а може би и години, Святия Дух ги е подтиквал да отидат до тайната стаичка – приканвал ги и ги е осъждал чрез безброй проповеди и чрез гузната им съвест. С времето тези хора са си построили кладенец от вина. Знаели са, че трябва да се молят, но не са го направили.

Така протестираше един невярващ съпруг, който никога не беше посетил църква с жена си. Всеки път когато тя го караше да ходят на църква, той казваше: „Ще се чувствам като лицемер, понеже друг път не съм ходил там.“ Най-накрая, единственият път, в който отиде с нея, той се спаси.

Под настояването на Духа веднъж изпратих голяма сума пари на човек, който ми беше навредил много. Накрая пристигна писмо. Човекът обясняваше: „Не ти отговорих веднага понеже не мислех, че имам достатъчно думи да ти благодаря. Не можах да повярвам, че си направил такова нещо след всичкото това време. Отне ми толкова дълго да събера куража да ти благодаря.“

Много християни са като този човек. Те не могат да повярват, че Бог би ги опростил, обичал и би се грижил за тях след цялото това време, в което те са Го пренебрегвали. Така че те просто не ходят при Него. Но ако аз мога да благословя или простя на някого, който ме е пренебрегвал, колко повече нашия Господ ще прости и благослови народа Си?

Бог заявява в Еремия: „Но Моят народ Ме забрави, има вече безброй дни.“ (Еремия 2:32). Но в следващата глава Господ призовава: „ Но се върни при Мен, заявява ГОСПОД... ще се върне при Мен“ (Еремия 3:1, 7).

2. Някои хора се чувстват виновни за това, че се молят само когато са в беда

Когато някои християни са сполетени от беди те падат по очи и се молят, като че къщата им гори. Но рядко се молят между кризите. Много хора се срамуват да си го признаят. Те си мислят: „Със сигурност викам силно към Бог, когато едно от децата ми е катастрофирало. Моля се като луд когато разбере, че някой близък има тежко заболяване. Единствените пъти когато се моля е когато съм на предела на силите си.“

Възлюбени, не осъждам това, понеже и Библията не го осъжда. Писанията ни казват: “Ще се обърне към молитвата на оставените и няма да презре молитвата им.” (Псалм 102:17). Бог никога няма да отхвърли молитвите ни просто, защото ги отправяме, когато сме в криза.

“Гладни и жадни, душата им примираше в тях. Тогава извикаха към ГОСПОДА в бедствието си и Той ги избави от притесненията им.” (107:5-6). Тези стихове описват хора, които викаха понеже бяха на предела на силите си. Но Бог не ги осъди казвайки: „Обръщате се към Мен само защото сте в беда. Къде бяхте в добрите времена?“ Не, Той им отговори на вика без условности.

“Издигат се до небесата, слизат в бездните, душата им се топи в бедствието. Люлеят се и се клатушкат като пиян и цялата им мъдрост им изневерява. Тогава извикаха към ГОСПОДА в бедствието си и Той ги изведе от притесненията им. Обръща бурята в тишина” (107:26-29). Укори ли Бог тези хора за това, че викаха към Него когато бяха в беда? Не, Той ги освободи и укроти бурята им.

Защо Бог ни отговаря толкова милостиво когато викаме към Него в криза, въпреки че може да не сме Го търсили през другото време? Прави го поради една причина: Той иска да се върнем след това при Него и да Му благодарим. „Тогава извикаха към ГОСПОДА в бедствието си и Той ги изведе от притесненията им... Тогава те се радват, защото се успокояват... Нека прославят ГОСПОДА за Неговата милост и за чудните Му дела към човешките синове!“ (107:28-31)

Аз вярвам, че Бог ни казва: „Ще направя всичко, за да общувам с теб. Ако това означава, че трябва да те изцера и благословя по време на кризата ти за да те заведе в тайната стаичка, ще го направя.“

Понякога съм влизал в молитвената си стаичка притеснен, в изпитание, объркан. Изливал съм цялата си душа пред Бог. Не се нуждаех от някого, който да ми напише молитва, за да я рецитирам. Всъщност, никога не съм ходил в тайната стаичка с ръководство по молитва. Никога не си вода и списък, който да ми напомня как да се моля. Просто не вярвам, че Светия дух отговаря на заучени молитви. Бог по-скоро желае молитви, които идват от сърцето ни. Помислете за това – ако искам да привлека жена ми, Гуен, аз не наизустявам някой шекспиров сонет, който да й рецитирам. Това просто не бих бил аз и тя го знае. Вместо това аз й казвам: „Хей, скъпа, обичам те.“ Това е сладкост, понеже излиза от сърцето ми. И Бог иска същия този вид проста, красноречива молитва от хората Си. За Него най-голямата от всичките ни молитви е благодарността за Неговата добрина, изразена от благодарното ни сърце.

3. Някои хора погрешно вярват, че молитвата трябва да е печална и изтощителна

Ние погрешно си мислим, че молитвите ни няма да достигнат до Бог, освен ако не се борим с Него като Яков, ако не се молим по три пъти на ден като Данаил или ако не сме изтощени от духовно воюване. Разбира се, понякога такива горещи молитви са необходими. Но ние трябва да освободим съзнанието си от идеята, че Бог няма да ни чуе, ако не повишим глас, докато се молим.

Тази погрешна идея е една от причините поради която хората, които говорят тихо не развиват навика да се молят. Те чуват как зрели християни се молят огнено, стенат, говорят за това, че завземат небето с насилие, и се плашат. Мислят си: „Никога не бих могъл да се моля така. Дори ме е срам да се моля сред хора. Надявам се никога да не ме накарат да се моля в църквата.“

Докато Гуен и аз вечеряхме с някои християнски семейства наскоро, помолих един от мъжете да благослови храната. Той бързо ми прошепна: „Моля те, пастире, помоли някой друг.“ Знам, че този скъп човек се моли често насаме. Въпреки това той се срамува да каже молитва преди хранене. Аз вярвам, че Бог разбира това. Разбира се, има време да се молим високо, да плачем и агонизираме, да викаме силно, да издигнем глас и да не дадем на Бог покой, докато не отговори. В крайна сметка Самият Исус се моли с висок глас, когато беше в градината.

Но ние можем да направим всички тези неща без дори да издадем звук. Молитвите ни могат да бъдат точно толкова горещи, силни и ефективни без да издигнем глас. Такъв беше случаят с Анна, която се молеше за син: “И тя, с огорчена душа, се молеше на ГОСПОДА и плачеше много.” (1 Царе 1:10). „И докато тя продължаваше да се моли пред ГОСПОДА, Илий наблюдаваше устата ѝ. А Анна говореше в сърцето си, само устните ѝ се движеха, а гласът ѝ не се чуваше. Затова Илий я помисли за пияна.“ (1:12-13)

Илий обвини Анна за това, че е пияна. Но тази богобоязлива жена отговори: „Не, господарю мой, аз съм жена с наскърбен дух. Нито вино, нито спиртно питие съм пила, а излях душата си пред ГОСПОДА... от голямата си мъка и от скръбта си говорих досега.“ (1:15-16)

Докато Анна изливаше душата си пред Бог, тя не изговори нито една дума. Въпреки това дълбокото ѝ ходатайство и честност раздвижи небето. И Господ благослови тази молеца се жена със син – пророк Самуил, който щеше да стане гласа на Бог в Израел.

Както Анна, понякога и ние може да сме прекалено слаби, изтощение или объркани за да издигнем глас към Бог. Понякога всичко, което можем да направим е да плачем пред Него. Аз съм бил така. Често съм ходил до тайната си стаичка толкова изтощен и отпаднал, наскърбен и депресиран, не знаещ какво да правя, че съм нямал нищо, което да предложи на Господ. Всичко, което можех да направя е да стоя в присъствието Му и да кажа: „Моля Те, Господи, помогни ми. Имам нужда от Теб.“

Давид описва това преживяване в Псалм 6: „ГОСПОДИ, не ме обвинявай в гнева Си и не ме наказвай в яростта Си!“ (6:1). Проблемите на Давид бяха толкова тежки, че той беше убеден, че Бог му беше ядосан, че го наказваше гневно за някой скрит грях. Смили се за мен, ГОСПОДИ, защото съм немошен; изцели ме, ГОСПОДИ, защото костите ми са смутени.“ (6:2). Ситуацията на Давид беше толкова съкрушителна, че това отслаби костите му и смути ума му.

“Душата ми е много ужасена, но Ти, ГОСПОДИ – докога?” (6:3). Давид не можеше да разбере защо Бог се бавеше да го освободи. Той извика: „Господи, кога ще ме измъкнеш от това?“

“Уморих се от стенанието си, всяка нощ обливам леглото си, със сълзите си измокрям постелката си. Окото ми повехна от скръб, остаря заради всичките ми врагове.“ (6:6-7). Давид беше толкова смазан от жестоката си скръб, че плака цяла нощ и не можа да заспи.

Накрая Бог му даде откровение. То го вдъхнови толкова много, че той стана и заповяда на демоничните си врагове да бягат: „Махнете се от мен, всички вие, които вършите беззаконие, защото ГОСПОД е чул гласа на плача ми.“ (6:8)

Как можа Давид да получи това откровение? Това стана понеже Бог чу плача му: „ГОСПОД е чул молбата ми, ГОСПОД ще приеме молитвата ми.“ (6:9). Всяка сълза на Давид беше молитва, всеки негов стон – високо издигнат глас. А нашият Господ е верен да чуе виковете на всички, които Го призовават.

4. Някои наблягат на умствената молитва освен тогава, когато се МОЛЯТ ВИСОКО

Вече видяхме ефективността на тихите, безмълвни молитви. Всъщност, Павел говори за „молитва без прекъсване“. Аз вярвам, че той говори за умствени молитви – тези, които можеш да използваш докато си в колата, в рейса, докато чистиш дома си, градината си, докато си на бизнес събрание. (Трябваше да ходатайствам непрестанно при много от църковните ни бизнес събрания със строители и адвокати в Ню Йорк.)

Но рядко единствено мисловните ни молитви са достатъчни в живота ни. Ако мисловните молитви са единствения вид молитва, който предлагаме на Господ, никога няма да имаме победоносна сила над греха и няма да се радваме на дълбочините на близостта, която можем да имаме с Исус. Христос ни казва: „А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и като си затвориш вратата, се помоли на своя Отец, който е в тайно“ (Матей 6:6).

Получавам благословено успокоение, когато викам към Господ в молитва. Понякога дори карам извън града, излизам от колата и ходя наоколо, вдигам ръце към небето докато призовавам Бог. Извиквам болката и отчаянието си към Него докато не усетя, че съм победил в изпитанието си.

Мисля си, че Давид също се молеше с този вид молитви. В Псалм 3 той пише: „ГОСПОДИ, колко се умножиха притеснителите ми!“ (3:1). Давид видя враговете му да се умножават навсякъде около него. Мнозина казват за душата ми: Няма за него спасение в Бога.“ (3:2). Хората отхвърляха Давид и казваха, че не може да му се помогне.

„Викнах към ГОСПОДА с гласа си и Той ме послуша от светия Си хълм.“ (3:4). Накрая Давид извика към Господ за помощ. Какъв беше резултата? „Легнах и спях, събудих се, защото ГОСПОД ме поддържа.“ (3:5). Давид получи мир поради това, че извика към Бог. Той свидетелства: „Няма да се уплаша от многохиляден народ, който се е опълчил против мен отвсякъде.“ (3:6)

5. Победоносната молитва е невъзможна без помощта на Святия Дух

Никое човешко същество не е склонно да се моли по природа. И никой не може да се моли ефикасно по собствена воля или чрез собствената си дисциплина. Постоянната молитва никога не може да се придобие чрез човешки решения или желания.

Желанието и способността да се молим идва само от живеещия в нас Свят Дух. Без цялостната Му помощ ние просто не можем да се молим, понеже не знаем как. Павел пише: „Така също и Духът ни помага в нашата слабост. Защото не знаем за какво да се молим както трябва; но Самият Дух се застъпва за нас в неизговорими стенания.“ (Римляни 8:26)

Святият Дух, също така, държи молитвите ни фокусирани върху Исус. Докато се молим, Той свръхестествено отваря разбирането ни за думите на Христос, както и за останалата част от Библията. Обратното – опасно е да се молим с неутрален ум, въпреки това, за мое изумление, много християни правят това. Те са убедени, че ако оставят умовете си безучастни по време на молитва, всеки глас, който ще чуят, ще е от Бог. Възлюбени, по този начин влизат измамите у нас.

Някои християни са писали до служението ни като твърдят, че са един от двамата „свидетели“ споменати в книгата Откровение. Как са стигнали до този извод? Те твърдят: „Един глас ми го каза докато бях в молитва.“

Но има една измама, която е по-голяма от всички останали сред онези, които ни пишат. Глас им казва: „Ти ще получиш огромна сума пари, която ще ти позволи да се посветиш напълно на Божието дело. Тогава ще спечелиш лидери и нации за Господ.“ Някои християни са живели с тази заблуда в продължение на десетилетия. Как получават такова откровение? Те твърдят: „Молих се, спрях да мисля, и чаках Бог да говори.“

Всеки път когато се молим, ние трябва да съсредоточим ума си върху Божието Слово и да: „пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос.“ (2 Коринтяни 10:5). Ние трябва да съсредоточим ума си върху Библията, да търсим лицето Му и да вярваме, че Светия Дух ще ни води лично.

Божият Дух трябва да е ужасно наскърбен като вижда един свят от духовно слепи маси хора се молят прилежно, докато християните продължават да пренебрегват тайната стаичка. Помислете само: милиони мюсюлмани коленичат и се молят с лице към Мека 3-5 пъти на ден. Без значение къде са, те смело постилат одеяло и се хвърлят на земята, без да се интересуват какво мислят другите за тях. Евреите по цял свят се молят и пеят – в самолети, автобуси, молове – никога не се интересуват какво мислят другите.

Католиците по цял свят се молят с броеници, казват „Да живее Мария и Нашия Отец“, палат молитвени свещи за мъртвите – не ги интересува какво мислят другите.

Будистките монаси се молят непрестанно, винаги въртят молитвени колела. Харе Кришна се чува с часове, докато накрая не паднат от изтощение. Езичниците стават рано и си лягат късно, пеят, бият камбани – на улиците, пред магазините, в храмове и джамии. Срещу нашата сграда в Ню Йорк съм виждал гуру от източните религии, който ходи из апартамента си всяка нощ, пее и се моли на боговете си за час-два.

А единственият истински Бог, единствения, който може да отговори на молитви, бива пренебрегван. Докато изгубения свят се моли горещо, евангелските християни се молят само понякога. Ние рядко призоваваме Господ или пък прекарваме време с Него. А Той ни е дал Духа Си, който да ни научи как да се молим за наше благословение и добро.

Питам те – наистина ли искаш постоянен молитвен живот? Ако е така, накрай Светия Дух да те научи. Той живее в теб, понеже беше излят върху всички вярващи. Просто се залепи към водителството Му.

Той ще вложи дух на благодарност в сърцето ти и желание в теб да се молиш. Може да си зает с нещо през деня когато, изведнъж, в теб ще дойде силно желание да се молиш. Като отговориш на поканата Му, ще видиш, че езика ти е свободен и че от душата ти ще се излее река от благочестива молитва.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2000 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Hindrances to Prevailing Prayer](#) / [Пречки на победоносната молитва](#)